

ÎMBRĂȚIȘAREA CRUCII

† *Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci*

Cu ce cuvinte se pot descrie emoțiile pe care le trăiește o mamă când își strânge la piept copilul? Sau momentul atât de firesc, dar plin de tandrețe, când un mire își îmbrățișează mireasa? Gesturile lor sunt atât de naturale și pline de iubire, atât de des întâlnite, însă de fiecare dată inima noastră se înduioșează văzându-le, simțind dragostea ce există între persoanele care se iubesc. Chipul lor exprimă toată iubirea pe care ai sădit-o în inimile noastre, Creatorul nostru și izvorul iubirii. Așa a fost atunci când Te-ai dus spre cruce: ca un Mire spre mireasa Sa, ca o mamă spre copilul ei. *Scumpul meu Mântuitor Te-am văzut mergând spre Cruce așa cum noi alergăm să-l îmbrățișăm pe cel pe care-l așteptăm cu dor de mult timp!* Sentimentele care se zbat în inima mea meditănd acest duos și dureros moment dau glas certitudinii că nimeni, niciodată, nu va avea o iubirea mai mare față de noi. Tu, Domnul meu, nu ai îmbrățișat un lemn, un instrument de tortură, un semn al rușinii, ci voința Tatălui prin care au fost ispășite păcatele noastre. Tu, în această clipă, mă înveți cum să-mi port crucea obligațiilor mele zilnice astfel încât să împlinesc și eu voia Tatălui și să beneficiaz de toate roadele suferințelor Tale! Când meditez această taină a îmbrățișării crucii, când mă uit la întâlnirea dintre Tine și lemnul sfânt pe care au fost ispășite păcatele mele, îmi dau seama cât de important este să știi cum să apuci crucea, cum să o prinzi cu putere și cum să o porți. Este trist să vezi că oamenii nu-și poartă crucea, ci o târăsc, o trag agale după ei. Aceasta nu înseamnă purtarea crucii. Îmi dau seama că de fiecare dată când am făcut așa nu m-am regăsit printre cei care au răspuns la chemarea Ta: „*Cine vrea să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze!*”. Și mai este un gând Domnul meu și Dumnezeuul meu care acum se strecoară spre inima mea și îmi trezește remușcări pentru clipele când am fugit de propria cruce. Acum înțeleg că nu este nimeni altcineva care să poată purta crucea în locul meu. Acum văd că în purtarea crucii putem primi sprijin, dar nu putem folosi alți cărași, înlocuitori. Nu putem fugi de cruce fără ca să fim zdrobiți de ea. Acum văd și că nu trebuie nici măcar să încercăm să luăm noi crucea altora. Da!, trebuie să-i sprijinim, dar nu să le luăm crucea. Trebuie să-i învățăm să o poarte singuri, ca să le fie bine în zilele când nu vom mai fi lângă ei. Învață-ne, Doamne, să nu mai fugim de cruce. Învață-ne să nu râvnim după crucea aparent mai ușoară a celorlalți. Învață-ne să nu fim o cruce pentru cei din jurul nostru. Dar mai presus de toate, învață-ne să prețuim, să cinstim și să ne însemnăm cu Sfânta Ta Cruce. Să ne însușim convingerea Sfântului apostol Pavel: „*Căci cuvântul Crucii ... pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu!*” (1 Corinteni 1, 18). Prin purtarea Sfintei Crucii Tale, Doamne Iisuse Hristoase, dă-ne forța de a păși mereu pe urmele Tale!

İERTAREA, ATIBIOTICUL SUFLETULUI

Te-ai gândit să ierți? Acel om, acea întâmplare, acel eveniment, pe tine să te ierți? Dacă înțelegi acel ceva sau cineva, vei vedea și o altă lumină, partea umană. În adâncul fiecărui om există virtuți; una dintre cele mai frumoase fiind iertarea, călătoria spre eliberare. Profundă și bogată, iertarea schimbă în bine orice suflet și orice minte. Prima persoană pe care iertarea o schimbă este chiar persoana care iartă. Iertarea nu se negociază și nu conține cuvântul „dacă”. Schimbări uimitoare apar în viața celor care iartă. A ierta înseamnă a elibera pe celălalt de vină. Iertarea mea nu depinde de comportamentul celuilalt. A ierta nu înseamnă a uita. Nu mai reproșez, nu mai amintesc ce a făcut. Iertarea este un act de maturitate și de echilibru sufletească. Între a ierta și a uita este o diferență de care trebuie să ținem seama pentru a nu ne răni inutil. Evaluez ce s-a petrecut, rana, durerea și văd ce simt. Nu fug, nu bag sub preș gunoiul. Observ și mă detașez. Fac un pas în spate și mă uit ca într-un tablou, ca observator și nu ca judecător. Nu confund rana cu cel care a făcut rana. Nu etichetăm oamenii după greșeli. Ura noastră ne afectează mai mult decât răul în sine sau cel ce ni l-a făcut. Iertarea este o a doua naștere. Schimbând interiorul meu, se schimbă și exteriorul. Ce simt? Înțelegere în planul emoțiilor și nu prin cruste ideologice. Ce mi s-a întâmplat face parte din viața mea și nu este ceva străin. Iau decizia de a ierta și nu mai rămân captiv în lucrul respectiv. Ce-mi lipsește ca să-l pot ierta? Iertarea nu are de a face cu celălalt, ci asumarea unei părți din mine. Autentic, original, împlinit mă face întreg cu tot ce am trăit și simțit. Când iert mă distanțez de ceea ce mi-a făcut celălalt și devin liber. Iertarea are de-a face cu tine însuși în primul rând și apoi cu celălalt. „Te iert când te schimbi” este greșit. Iertarea nu se condiționează. Îmi fac mie un cadou prin iertare. Semnul că ai iertat este că nu-i mai amintești celuilalt că a greșit. Iertarea curată și eficientă poate dura și ani de zile. Neiertarea aduce moarte psihologică și spirituală, iar iertarea aduce înviere. Nu poți schimba trecutul, dar poți schimba viitorul iertând, binecuvântând, dăruind. Valoarea ființei umane crește pe măsură ce iartă și iubește! Fără om, Dumnezeu ar fi iubire, dar pentru că există omul, Dumnezeu este iubire și iertare. Iubirea și iertarea pot schimba orice suflet. Iertarea este un cadou. Dăruiește! Vei simți binecuvântarea, pacea interioară și încrederea în viitor. Dreptate nu înseamnă pedepsirea vinovatului. Dumnezeu milie, al compasiunii, al iubirii este Dumnezeu Cel viu. Un Dumnezeu care nu pedepsește, distruge sau condamnă la moarte, ci care face tot posibilul să ne ajute și să ne vindece, care ne reabilitează și ne reconciliază, recuperându-ne pentru bogăția și desăvârșirea vieții pentru care am fost creați. Cea mai bună și sănătoasă soluție este iertarea. Iubim fiecare om pentru că Dumnezeu îl iubește și îl iartă. Și ne este de ajuns ca să imităm bunătatea și frumosul divin. Iertați!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Cine nu-și iubește țara?

Răspuns: Nu-și iubește țara cel care își împlinește datoriile față de ea inconștient, nepăsător și fără luare aminte, ca, de pildă, un lucrător public căruia nu-i pasă decât de scaunul și de confortul său, de propășirea și de afirmarea lui, de mărirea salariului și a venitului său, neținând seama de binele cetățenilor și de interesul țării sale. De asemenea, nu-și iubește patria cel care din interese personale trădează adevărul și dreptatea, lucrează minciuna și înșelăciunea, păgubește prin necinstea lui pe aproapele și întreaga societate.

Întrebare: Suntem datori să-i iubim pe ceilalți?

Răspuns: Patru sunt cauzele fundamentale ale datoriei iubirii față de aproapele. 1. În primul rând toți oamenii avem aceeași fire. A-l iubi pe semenul tău este atât de firesc, încât cel care ar înceta să simtă iubire față de aproapele încetează să fie și om. 2. În al doilea rând, toți suntem creați după chipul lui Dumnezeu (Facere 1, 27). Deci nu putem să-L iubim pe Dumnezeu și să nu-L iubim pe aproapele nostru. Chiar acest lucru ne spune Sfântul Evanghelist Ioan: „Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu pe Care nu L-a văzut, nu poate să-L iubească. Și această poruncă avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său” (1 Ioan 4, 20-21). 3. În al treilea rând, toți creștinii ortodocși suntem mădularele lui Hristos (1 Corinteni 12, 12-13), toți ne-am renăscut prin Sfântul Botez, toți ne-am făcut părtași Trupului și Sângelui lui Hristos, toți avem harismele Aceluiași Sfânt Duh. 4. În al patrulea rând, Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4, 8, 16). Și de vreme ce toate în lume subzistă prin Dumnezeu, toate viețuiesc în iubire. Deci, unde nu există iubire, nu există viață adevărată. Și cel care nu iubește, nu L-a cunoscut pe Dumnezeu (1 Ioan 4, 8) Care este viață. Dimpotrivă, cel care iubește, L-a cunoscut pe Dumnezeu (1 Ioan 4, 7) și viețuiește în Dumnezeu și Dumnezeu viețuiește în el (1 Ioan 4, 16).

Întrebare: Creștinul trebuie să-i iubească pe păcătoși?

Răspuns: Oricât de grele ar fi păcatele lor, creștinul trebuie să-i iubească. În ciuda păcătoșeniei lor, nu încetează să fie frații noștri, cu posibilitatea pocăinței și a îndreptării. Știe cineva cine va intra în împărăția cerurilor și cine nu? Oare este exclus faptul ca păcătosul să se pocăiască la vreme și să se mântuiască în timp ce cel virtuos să păcătuiască greu înainte să moară și să meargă în iad? Datoria noastră este să iubim chiar și pe cei mai răi dintre oameni ca pe fiii Părintelui ce cresc și ca pe frații noștri izbăviți prin Sângele lui Hristos. Sfântul Isac Șirul ne învață astfel: „Să nu-L urăști pe cel păcătos, pentru că toți suntem vinovați. Dacă îl iubești de dragul voii lui Dumnezeu, plângi pentru acesta. Și de ce să-l urăști? Urăște păcatele lui și roagă-te pentru acesta. Astfel te vei asemăna lui Hristos, Care nu s-a supărat pe cei păcătoși, ci s-a rugat pentru ei. Omule, de ce-l urăști pe păcătos? Nu cumva pentru că nu este virtuos ca și tine? Și unde este virtutea ta, de vreme ce nu ai iubire? De ce în loc să plângi pentru el, îl alungi?”. Să nu fim ca oamenii care din ignoranță, se mânie pe faptele păcătoșilor. (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 12 septembrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 13 septembrie	17 ⁰⁰	Vecernie la Biserica „Ziua Crucii”
Vineri 14 septembrie	7 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 15 septembrie	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 16 septembrie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Vaca și porcul

Odată porcul a venit la vacă și i-a zis: „Oamenii vorbesc mai totdeauna numai despre tine. Ești prezentă și la televiziuni pe spoturile publicitare. Știu, tu le dai lapte, dar eu le dau mult mai multe. Le dau carne, slănină, grăsimi, șorici și din mine oamenii fac cele mai gustoase mâncăruri: caltaboș, cârnați, sarmale, tobă. Cu toate acestea nimeni nu mă iubește. Pentru toți sunt doar un porc. De ce oare?”. Vaca se gândi un moment, apoi spuse: „Cred că se întâmplă așa din cauză că eu le dau în timp ce trăiesc, pe când tu le dai după ce nu mai ești în viață...”. Așa este. Cât ești în viață, mai zic unii OAMENI un „mulțumesc”, dar după ce nu mai ești, uită binele făcut. Chiar și copiii uită să mai facă parastase pentru părinții, moșii și strămoșii lor, cu toate că au moștenit averea lor. Ba unii, supărați că au împărțit averea moștenită de la părinți, cu frații lor, mai zic și... „porcul ăla bătrân”. De aceea este bine să dăm noi milostenie pentru sufletul nostru cât suntem în viață și să nu așteptăm să o facă alții pentru noi, căci recunoștința a ajuns o floare rară.

În iad nu sunt creștini?

Se spune că diavolul a stat odată de vorbă cu bătrân pustnic. Părintele l-a întrebat dacă sunt mulți creștini în iad. „Creștini?! Nu sunt”, răspunse diavolul. „Cum așa?, se miră pustnicul, doar creștini nevrednici au fost și sunt încă”. „Nu-i nici un creștin acolo”. „Poate că sunt și nu-i știi tu”, insistă părintele. „Pe toți îi știu, căci pe toți îi am pe inventar, nu poate fi vreunul despre care să nu fiu auzit!”. Părintele se tot mira și se minuna. „Aha!”, strigă deodată diavolul, „știu la ce te gândești! Cred că la oamenii aceia care merg din când în când duminica la biserică, de ochii lumii, pe la ora 9-10, tot timpul plictisiți, cu ochii pe ceas, cu o față obosită de la internet sau televizor, cu gândul la treburile lor, care îl slăvesc pe Dumnezeu numai cu gura, dar nu și cu inima, fără faptele credinței... Da, din ăia, avem o grămadă. De astfel de oameni nu ducem lipsă, dar creștini, să știi că nu avem nici unul!”.

Oameni fără vină

Demult, un domnitor s-a dus să vadă pe cei din temniță. Acolo a întrebat pe pușcăriși care-i vina pentru care stau închiși. Toți i-au răspuns că stau acolo fără nici o vină. Numai unul dintre ei îi spuse: „Măria ta, pentru fapta ce-am săvârșit, pedeapsa a fost prea mică”. Atunci domnitorul, arătând spre el, zise: „Locul acestui om vinovat nu poate fi între niște oameni așa de cumsecade, el trebuie să plece de aici”. Și a dat poruncă să fie scos din închisoare. Așa face și Dumnezeu cu noi. Dacă mărturisim păcatul și ne căim, vom fi iertați.